

la contra | ENRIC RAMIONET

La festa d'en Murphy

El sistema econòmic que d'uns anys ençà ens havia conduït al final feliç de la història fa aigües. Era aquesta la part daurada dels famosos cicles econòmics?

Si tenir algunes nocions sobre els fenòmens meteorològics sempre ha estat imprescindible per conrear la vida social, ara mateix, sense quatre certes elementals sobre economia val més no sortir de casa. No calen coneixements de gran volada, ja que tot i que per parlar del temps o dels mercats internacionals sempre són d'agrair les aportacions acadèmiques, també s'accepta la vella i reconeguda malfiança de la saviesa popular. Però, en un o altre registre, si en aquests moments no es disposa de cap frase simple o subordinada per completar el mot *crisi* s'està condemnat a l'ostracisme. I tant és que l'àmbit de la conversa sigui local com planetari, que el debat es mantingui en un ple municipal, en el Parlament català o en el senat nord-americà. El sistema econòmic que d'uns anys ençà ens havia conduït al final feliç de la història fa aigües; i la tendència interna dels mercats, novament, sembla que és la d'autodestruir-se i no la d'autoregular-se. Es torna a reivindicar l'escalfor de l'estat i de les lleis keynesianes per apaiagar les arestes més doloroses d'un capitalisme desbocat que, ves per on, ara ja no és aquell sistema inevitable, el que s'adiu més a la nostra naturalesa selvàtica, el que correspon a l'acceptació saberuda i amarga del pessimisme darwinian, sinó justament un fràgil castell de cartes que per mantenir-se dempeus necessita l'imperi de l'optimisme, la creença ingènua en la multiplicació infinita dels pans i dels peixos. Diuen que s'ha trencat la confiança, que anem malament, que s'ha acabat la festa, però s'afirma sense adonar-se que no són pocs els que encara s'estan preguntant on es celebrava. Era aquesta la part daurada dels famosos cicles econòmics? El límit superior de la prosperitat? Ja sé que a molts els ha anat fantàsticament, tots hem pogut contemplar com aquests darrers anys, a més de les imitacions de famalla, sovintejaven entre nosaltres indiscutibles signes d'opulència, però també és cert que àmplies capes de la nostra societat en quedaven al marge. L'accés a

Una imatge de la borsa de Nova York, a Wall Street. / JUSTIN LANE

l'habitatge era fàcil? Era factible per a tot-hom? Tots els sous eren dignes? El consum creixia però no ho feia també l'índex d'endeutament dels consumidors? No s'havia notat una certa tendència a desmantellar l'estat del benestar? Els serveis públics ens oferien una qualitat de vida proporcional a la dringadissa dels negocis que ressonaven al nostre voltant? Ja fa temps que el famós Murphy va advertir que tot és susceptible d'empijorar i no seré jo qui ho discuteixi justament en aquests moments en què és tan obvi que ho farà, però entendre que l'ordre de les coses que s'acaba d'espallar és l'antònim de la crisi no resulta gens tranquil·litzador. Els capitals girant pel planeta com un superheroi cobdiciós, les empreses trans-

nacionals deslocalitzant factories a la recerca del zero absolut, el territori i els recursos naturals tractats com la matèria primera d'una fàbrica de fideus i milers de treballadors del sud, de l'est o l'oest, també deslocalitzats, en algunes ocasions de forma humiliant i en d'altres de forma brutal, per incrementar les plusvàlues i a la vegada (aquestes coses en algunes ocasions surten rodones) estimular en els electors autòctons les incerteses, els temors i les pulsions més mesquines, és a dir les més conservadores. I ara, per salvar el sistema financer, es proposa destinar-hi 20 vegades els recursos que la FAO fixava per salvar els 900 milions de persones que moren de fam al món. Potser sí que era una festa, però era una festa impúdicament elitista.

la columna | JOSEP M. FONALLERAS

¿I les comes?

Hi ha dos detalls de *Vicky Cristina Barcelona* que no entenc. Bé, n'hi ha molts més, que no entenc (com ara que un pintor que no ven mai un quadre tingui una avioneta particular i hagi rebut, a més, classes de pilot), però em quedo amb aquests dos que els diré ara. ¿Per què no hi ha cap signe de puntuació en el títol? Són noms propis que serien una filera amb sentit si hi hagués un parell de comes que els separassin. Són noms propis que, posats de costat, en un títol o en una frase, no volen dir res, excepte si es tractés del cas d'una noia que es diu així i que així escriu el seu nom i cognoms al passaport. I no és el cas.

L'altra cosa que no entenc és la llum de la pel·lícula. Sortint del cinema, vaig arribar a pensar que tenia la vista cansada o que hi havia algun error en la còpia que projectaven a la meua sala o que definitivament se m'havia fet un tel als ulls. Res de tot això. Una amiga em confirmava després que ella també havia percebut aquesta mena de claror intensa, desproporcionada, com si el sol cremés la cinta, com una mena de grogor continuada i persistent, a l'altura de la guitarra que no para de sonar en tot el film.

No cal dir que tinc una estima molt notable pel director de fotografia, Javier Aguirresarobe, per la qual cosa em penso que deu ser una indicació conscient del director. Em diuen que és per donar l'aire d'un conte de fades, però jo me'n ric, d'aquesta mena de contes i d'aquesta mena de fades. Em diuen que Woody Allen no ha sabut digerir la llum poderosa del Mediterrani i que és per això que hi ha aquest perfum de cosa cremada. No ho sé. En tot cas, tanta grogor i tant de filtre tou, em van fer venir mal de cap. Sort que mentrestant vaig riure com un beneït. És la pel·lícula d'Allen que m'ha fet riure més. La vergonya aliena produeix a vegades aquesta mena de reaccions. Vergonya del nyap i estupefacció davant d'un muntatge que no sé si m'està explicant que els espanyols estan tot el dia fent l'amor amb i per l'art, o si m'explica que es pot investigar sobre la cultura catalana sense conèixer un borrall de cap llengua llatina.

TANCAMENTS D'ALUMINI I PVC

ORMETAL

MILLOR AÏLLAMENT, DURABILITAT I MENOR MANTENIMENT

Llevant, 7 Pol. Ind. Mas Lladó FORNELLS DE LA SELVA
972 47 61 27 www.ormetal.es

novetat **Stein**

EASTPAK Built to Resist

113060-8686334

papereria copisteria

Pompeu Fabra, 11 - 972 203 944 / Migdia, 11 - 972 213 565
Av. Lluís Pericot, 36 - 972 210 932 / GIRONA

ROBERT TORRENT

VENDA, REPARACIÓ I LLOGUER DE MAQUINÀRIA
Agrícola, Forestal i Jardí

«L'entrada del pàrquing i la terrassa sempre estan plenes de fulles, sorra i pols. A casa estem cansats d'escombrar»

La solució a aquest problema és molt senzilla

Des de 185 € + IVA
Bufadors de mà

OBERT DISSABTES MATÍ
C/ Can Sunyer, 60
17007 Girona (zona Taialà)
Tel. 972 20 84 31 Fax 972 22 13 08

www.roberttorrent.com
info@roberttorrent.com